

nicu Vilcea (cu *Dialog nocturn despre o piesă nescrisă* de Doru Moțoc) — animator : Gheorghe Marinescu ; Căminul Cultural din Costești — animator : tot Gheorghe Marinescu ; Palatul Culturii din Pitești (cu *Concertino pentru violă, flaut, oboi, și percuție* de Paul Everac) — animator : Val Dobrin ; Formația de teatru a Clubului Turnișor-Sibiu (cu *O noapte fără importanță* de Hans Hermannstädtler) — animator : Hans Fleischer ; și, din nou, Val Dobrin, cu recitalul de rară distincție prezentat de interpretii Palatului Culturii din Pitești, sub titlul *Poema dramatică*. Așadar, animatorii entuziaști, devotați, consecvenți, călegători de premii într-o competiție de nivel excelent în ansamblul ei.

● Oțelu Roșu

Diversitate și calitate

Formațiile de teatru, recitaluri, montaje literare etc. din județele Hunedoara, Timiș, Caraș-Severin, s-au întrecut la Oțelu Roșu, în județul Caraș-Severin.

De o mare densitate, programul a arătat distribuția egală a forțelor artistice pe teritoriul și, în același timp, disponibilitatea artiștilor amatori pentru toate genurile de manifestări. Fără a evidenția animatorii (ca la Rînnicu Vilcea), formațiile au prezentat spectacole de nivel înalt, în frunte situându-se echipele de teatru folcloric din comunele Duleu și Marga. Teatrul Popular din Oravița (cu *Viața e ca un vagon?* de Paul Everac și Teatrul Popular din Lugoj (cu *Pîinea nebunilor* de Hans Kehr).

V. M.

● Alexandria și Suceava

Valori artistice deosebite

Multe colective artistice au dovedit experiență, vocație și dăruire. Abordînd un repertoriu național, dominat de dezbaterea de idei, interpretii au jucat simplu, concentrat, fără stridente. Preocuparea pentru claritatea comunicării, expresivitatea limbajului scenic ne determină să credem că sprijinul acordat de unii profesioniști a fost oportun și calificat.

Nu-i mai puțin adevărat că am văzut și spectacole „îndrumate” de unii „specialiști” care ne-au dezamăgit prin lipsa de coerență stilistică sau prin superficialitatea cu care au fost tratate momente importante, scăpîndu-se de sub control relația dintre personaje. Ca și profesioniștii, actorii amatori se confruntă cu unele carențe ale scrisului dramatic actual, printre care retorismul și tezismul.

Elogiile pe care le-am formulat mai sus sînt adresate, de fapt, colectivelor teatrale din Caracal (*Piatră la rinichi* de Paul Everac), Giurgiu (*Moartea lui Vlad Țepeș* de Dan Tărbilă), Urziceni (*Deșteapta pămîntului* de V. I. Popa), Turnu Măgurele (*Nu sîntem ingeri* de Paul Ioachim), Dorohoi (*Excursia* de Theodor Mănescu), Cîmpulung Moldovenesc (*Fani, dragostea mea* de Dan Tărbilă) sau Suceava (*Drumul spre Everest* de George Genoiu). Selecția repertoriului, adevăarea acestuia la posibilitățile interpretilor, stilul clar, expresiv al spectacolelor, ne dau dreptul să reafirmăm că mișcarea teatrală de amatori cuprinde valori artistice deosebite. Spațiul nu ne îngăduie să transcriem numele numeroșilor interpreți ; observația generală este că cei mai buni interpreți amatori elaborează scenic personajele în întreaga lor complexitate literară, se exprimă firește, degajat, imprimînd reprezentațiilor o notă de autenticitate, de emoție sinceră, porcutantă.

Destul de timidă s-a dovedit tendința de a propune forme noi de exprimare scenică, teatrul de amatori trebuînd să fie, cred eu, un teatru de avangardă, un teatru în care sînt posibile experimentele, căutările novatoare, noi forme de comunicare scenică. Există unele încercări în ce privește teatrul nescris, improvizările pe temă dată, care solicită fantazia creatorilor a interpretului. Genul presupune, însă buna cunoaștere a temei date, iar punctul de pornire al fabulației trebuie să fie stimulator, prin bogăția de semnificații, și seducător. O asemenea formă de exprimare scenică nu-i la îndemîna oricui.

Am reținut o manifestare specifică de teatru sătesc : spectacolul artiștilor amatori din Frățești-Ilfov, excelentă demonstrație de valorificare teatrală a tradițiilor de viață a țărânului român, evocare a unui timp arhaic, a obișiei, datinilor și obiceiurilor lui. Clauză țărănească devine spațiul de trăire spirituală, iar pentru un bătrîn țărân mualit, prilej de virtuozitate a improvizăției. La Frățești-Ilfov s-a născut un teatru sătesc de o remarcabilă originalitate. Reprezentația de inspirație folclorică din Dolhasca (Suceava), în rîndul său, evocă expresiv o împlinire din haiducie. Nu pot, totuși, să nu-mi exprim regretul pentru modul în care au evoluat formațiile teatrale din județul Neamț, zonă deosebit de bogată în tradiții de teatru folcloric ; cu ani în urmă, teatrul de amatori a făcut aici o demonstrație strălucită, jucînd *Cătiheții de la Humulești* de I. I. Mironescu. Teatrul Tineretului din Piatra Neamț e cunoscut nu numai pentru spectacole-eveniment, ci și pentru capacitatea sa de animație culturală. Totuși, mișcarea teatrală de amatori aflată în raza sa de influență, a înregistrat o regretabilă rămînere în urmă la noua ediție a Festivalului național „Cîntarea României”.

George Genoiu